

Beteljesedett prófécia

Időpont: Karácsony I. napja; 1954. december 25.

Alapige: Mikeás 5:2-5a.

De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van. Azért odaadja őket, míg a szülő szül, de az ő atyjafiaiának maradékai visszatérnek Izráel fiaihoz. És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő Istenének fenséges nevével, és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig. És ő a mi békességünk.

Ez az ige karácsonyi prófécia. A prófécia rendszerint nem történet, hanem jövendölés arról, ami történni fog. Ez a prófécia mégis karácsonyi történet. Arról beszél, hogy Isten miképp készítette elő a történelemben a karácsonyi eseményt. Ahogyan a gyermek élettörténete sem akkor kezdődik tulajdonképpen, amikor megszületik, hanem van egy előtörténete is, egy lappangási időszaka, amíg édesanyja szíve alatt készül arra, hogy megszülessék, így van a betlehemi kisded életének is egy ilyen előtörténete. Nem kilenc hónapos, hanem sok ezer éves. Ennek a karácsonyi előtörténetnek egyik eseménye ez a mikeási prófécia, melyben Isten közli népével, hogy hol fog megszületni, s mit fog hozni a Megváltó. Tudjuk, hogy mit jelentett ez a prófécia karácsony előtt. Tartotta Isten népében a lelket, s tanította őt reménységben várni. De jelent-e ez a prófécia valamit karácsony után is? Nem veszíti-e értelmét, célját, nem válik-e feleslegessé a beteljesedett prófécia? Nem! Ez a prófécia ma is tanít.

1. Tanít arra, hogy Isten komolyan veszi a bűn büntetését.

Az a kor, melyben Mikeás próféta élt, nagyon sötét kor. A politikai helyzet nyomasztó, a belső romlás nagy, az egyházban pedig hamis próféták viszik a szót, akik vigasztaló beszédekkel hamis biztonságba ringatják a népet. A szétszakadt ország északi része, Izrael összeomlott, Samária elesett, Júda, ahol a próféta működik, még áll ugyan, de a próféta látása szerint rohan a veszedelembé. Mikeás rettenthetetlen bátorsággal küzd a bűn ellen, bármelyik társadalmi osztályban jelentkezik is, s kíméletlenül hirdeti az ítéletet. Megmondja kertelés nélkül, hogy Jeruzsálem kőhalommá lesz, Sion mezővé szántatik, s a templomhegy erdősségé válik. Mindezt pedig nem a történelmi események és erőviszonyok alakulása fogja előidézni, hanem Isten, aki a 3. vers szerint „odaadja őket” minderre a veszedelemre a bűneik miatt.

Nem Babilon fogja legyőzni és hosszú fogságra hurcolni a népet, hanem Isten, kinek kezében csak eszköz lesz Babilon, Isten ostora, mellyel bünteti a bűnt. Azzal bünteti a bűnt, hogy bűnösök kezére adja, kiszolgáltatja nekik a bűnöst.

Istennek ez a fenyegetése nem valami rendkívüli. Minden bűn előtt elhangzik az Ő figyelmeztetése és fenyegetése. Mielőtt belépett volna a bűn ebbe a világba, már elhangzott Isten fenyegetése: Aki eszik a tiltott fa gyümölcséből, meghal! Ma is hangzik állandóan ez a fenyegetés, az ember azonban nem veszi komolyan. Ha eszébe jut is a kísértés pillanataiban, a bűn mámore kiveri a fejéből a fenyegetésre való emlékezést, mint Évánál is történt. Néha Isten megtapasztalt kegyelméből kovácsol érvet Isten fenyegetése ellen, s tompítja le vele a fenyegetés ijesztő élet. Pedig Isten komolyan veszi a fenyegetést. Ezt tapasztalta meg Ádám és Éva is. Erre jött rá a nagy nemzeti összeomlás s a babiloni fogságra való hurcoltatás idején Mikeás népe is.

Mi, karácsony után való nép, még világosabban látjuk, hogy milyen komolyan veszi Isten a bűnt s annak büntetését. Az a Messiás, akinek Betlehembe való megszületését megjövendöli Mikeás, nemcsak uralkodó, pásztor és békekövet, hanem Megváltó is, Isten egyszülött Fia, akit odaadott Isten testbe, szenvedésre, halálba, hogy magára vegye, s elszenvedje Isten valóra vált fenyegetését mi helyettünk. Nézz ezen a szent ünnepen a jászolban síró kisdre s a kereszten érted szenvedő Krisztusra, s lásd meg: Ilyen komolyan veszi Isten a bűn büntetését, az én büntetésemet is!

2. A prófécia tanít arra is, hogy Isten komolyan veszi a bűnös megmentését is.

Isten a bűn halálát akarja, de nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Vesszen a bűn, de meneküljön meg a bűnös! Amilyen határozottan hirdeti a próféta Isten fenyegetését, ugyanolyan határozottan képviseli Isten kegyelmét is. Miben látja Mikeás Isten mentő szeretetét?

Mindenekelőtt a büntetés ideigvalóságában. Az elvettetés mindig csak egy időre szól ezen a földön. Ez a kimért idő titok. A próféta ezt a titokzatos mondatot mondja erről: Odaadja őket, míg a szülő szül. Meddig Uram? – kérdezi sokszor a szenvedő. Mi közöd hozzá? – felel rá az Úr. Rendelt ideig. Ez a rendelt idő a smirnai gyülekezet számára 10 nap /Jel. 2:10./, az 1618-ban kezdődő nagy vallásháborúban 30 év, Izrael számára a babiloni fogság 70 éve, a XVI. században a magyar nép számára a török hódoltság 150 éve. Mikeás úgy látja, hogy Isten olykor rövidebb, olykor hosszabb ideig haragszik, de nem örökre.

Isten mentő szándékát a próféta másodszer abban is látja, hogy Istennek nemcsak fenyegetése, hanem ígérete is van, s ezek az ígéretek csodálatosak. Egységet ígér a

szétszaggatott országnak és a széthurcolt népnek. Ezt mondja: „az ő atyjafiainak maradványai visszatérnek Izrael fiaihoz.” A bűn szétszór, a megtérés összegyűjt. A gonosz lélek meg akarja rontani a másikat, a Szentlélek jóakaratot teremt az emberi szívben egymás iránt.

Bátorságos lakozást ígér a kifosztott és elszegényedett népnek. Ezt mondja a 4. versben: „És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak, az ő Istenének fenséges nevével; és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig.” Olyan nyájja lesz a megtérő nép, melynek nincs többé gondja, hiszen jó pásztora van, ki minden gondját magára vette.

„És ő a mi békességünk”, mondja az 5. versben a próféta. Békességet ígér tehát Isten a háborús izgalmak között élő népnek. Békességet Istennel, békességet emberrel, békességet önmagával. Szinte a karácsonyi angyalok énekét hallja az ember ezekből a versekből előcsengeni: Dicsőség a magasságban Istennek, békesség a földön és az emberekhez jóakarattal. Mikor lesz ez a nagy változás és miképp megy végbe? A próféta szerint: mikor a szülő szül, amikor tehát a Megváltó megszületik, s mikor a nép Őhözát megtér. Amint a próféta mondja: amikor Ő lesz a mi békességünk.

A betlehemi jászol mellett lásd meg, milyen komolyan veszi Isten a bűnös megmentését. Fiát adja oda érte Messiásnak, pástornak és békekövetnek. Ennyire akarja, hogy el ne vesszek, hanem megtérjek és éljek!

3. Végül arra tanít ez a prófécia, hogy mi is vegyük komolyan a Megváltót és váltságát.

Ez a messiási prófécia Jézus születésekor közismert volt. Mikor a napkeleti bölcsek, kik pogány létükre nem ismerhették Mikeás próféciáját, saját eszük szerint Jeruzsálemben keresik a Messiást, mert hiszen hol is születhetnék másutt az új király, mint az ország fővárosában, a királyi palotában, Heródes hivatja a főpapot és az írástudókat, s megkérdezi őket, hogy hol kell Krisztusnak megszületnie. A főpap és az írástudók rögtön erre a mikeási helyre hivatkoznak: „De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” Sem Heródes királynak, sem a főpapnak, sem az írástudóknak eszükbe sem jutott, hogy kételkedjenek a próféta szavában, Isten ígéjében. Érthetetlennek tartják ugyan, hogy a Messiás ilyen jelentéktelen helyen születik, de hogy ott született, abban bizonyosok, bár még semmit sem hallottak róla a jövődőlésen kívül. Ismerik és igaznak tartják a próféciát, de nem veszik komolyan. Heródes még komolyabban veszi, mint a papok. Ő legalább megmozdul a hírről, s ha el is akarja veszteni az új királyt, legalább valami hatást vált ki belőle a prófécia. A papok azonban nem mozduknak. Az volna a természetes, ha csatlakoznának a napkeleti

bölcsekhez, s együtt indulnának megkeresni a Megváltót és hódolni neki. Ők azonban egy tapodtat sem tesznek. Minden marad náluk, bennük és körülöttük úgy, amint volt.

Voltak azonban, akik komolyan vették a próféciaát. Komolyan vették a betlehemi pásztorok, s elmentek mind Betlehemig. Komolyan vették a napkeleti bölcsek, s hódoltak a Megváltónak. Komolyan vette az öreg Simeon, aki reszketős lábaival eltipeggett a templomig, s boldogan várta és vette a halált, miután szemei látták az Üdvözítőt.

Komolyan veszed-e te is a Megváltót és a váltságot? Van-e egyáltalán valami köze Krisztusnak a karácsonyodhoz? Karácsony ugyan boldog örömnapp, de csak azoknak igazán, akik tudják, hogy karácsony nagyon komoly dolog. A betlehemi istállóban, jászolban fekvő Isten-fia megrendítően tárja elénk, hogy milyen komolyan veszi Isten a bűn büntetését. Nem hagyhatja a bűnt büntetés nélkül. Fián bünteti a mi bűneinket. Ott kezdi már a jászolban. Nem kedves csecsemő fekszik ott, hanem a szenvedő Megváltó. De ugyanez a jászol megrendítően tárja elénk Isten mentő kegyelmét is. Fiát teszi szegénnyé, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. Őt küldi ki a mennyből, hogy mi bejuthassunk a mennybe. Őt küldi a halálba, hogy mi éljünk.

A mai ige egy beteljesedett prófécia. Isten megtartja szavát. Fenyegetését is, ígését is. Térjünk meg Krisztushoz, és miénk lesz az ígés! Ámen.